

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **Ing. I.T.**, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy** se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.3.2012 č.j. 12/2012-190-TAXI/3,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podanou osobně dne 5.4.2012 domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 12.3.2012, č.j. 12/2012-190-TAXI/3, kterým bylo jako opožděné zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravy (dále jen „dopravní úřad“) ze dne 9.1.2012, č.j. MHMP 26624/2012, a současně i tohoto rozhodnutí Magistrátu hl.m. Prahy (dále jen „dopravní úřad“).

Žalobce v podané žalobě tvrdí, že žalovaný, resp. dopravní úřad, odmítl námitky žalobce a že část rozhodnutí o ztrátě spolehlivosti je nezákonná, neboť dopravní úřad nesprávně použil § 9 odst. 3 písm. e) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě (dále jen „zákon o dopravě“, a to ve znění do 31.5.2012, pozn. soudu), který se však vztahuje na řidiče – zaměstnance. Žalobce je však dopravce, OSVČ, nikoliv zaměstnanec a svým jednáním nezpůsobil uložení sankce svému zaměstnavateli. Tudíž mělo být použito písm. d) tohoto ustanovení zákona o dopravě. Navrhuje, aby soud vydal rozsudek, že žalobce zůstává ve smyslu § 9 zákona o dopravě nadále osobou spolehlivou, což nic nemění na platnosti té části rozhodnutí o přestupku jako takovém.

Na výzvu soudu k odstranění vad žaloby žalobce upřesnil, že rozhodnutí dopravního úřadu vyzvedl na poště dne 30.1.2012, přičemž si nevšiml, že pošta prodloužila o týden

uložení zásilky, a proto podal odvolání opožděně. Za nezákonné v tomto rozhodnutí považuje již zmíněné chybné použití písm. e) namísto správného písm. d) zákona o dopravě. Výrok rozhodnutí žalovaného o zamítnutí jeho odvolání z důvodu opožděnosti má rovněž za nezákonný, neboť odvolací orgán se měl opožděným odvoláním zabývat, zda event. splňuje podmínky pro návrh na přezkum či na obnovu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě doručeném soudu dne 28.6.2012 uvedl, že v souladu s větou druhou ust. § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) přezkoumal, zda v daném případě nejsou předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, avšak neshledal důvod ani pro zahájení přezkumného řízení, ani pro obnovu řízení, neboť v ust. § 100 odst. 1 taxativně vymezené důvody obnovy řízení žalobce nenamítá a využití institutu přezkumného řízení podle ust. § 94 odst. 1 správního řádu je možné pouze z důvodu nezákonnosti pravomocného rozhodnutí, avšak v konstatování nespolehlivosti v odůvodnění rozhodnutí dopravního úřadu takovou nezákonnost žalovaný nespatřuje. Žalovaný upřesňuje, že vznik nespolehlivosti řidiče taxislužby vzniká automaticky jako důsledek jeho protiprávního jednání, není předmětem řízení prvoinstančního orgánu a ten o něm nerozhoduje výrokem rozhodnutí. Není tudíž předmětem ani odvolacího či případného přezkumného řízení. Odvolání směřující pouze proti odůvodnění rozhodnutí je podle ust. § 82 odst. 1 nepřípustné, stejně jako žaloba, která směřuje pouze proti odůvodnění rozhodnutí.

K důvodům nespolehlivosti podle ust. § 9 odst. 3 písm. e) zákona o dopravě žalovaný uvádí, že i u osoby, která je zároveň dopravcem i řidičem, je nutné rozlišovat, jakého jednání se dopustil v postavení řidiče a jaké povinnosti zanedbal coby provozovatel taxislužby. V daném případě byl žalobce jako provozovatel sankcionován, neboť nezajistil, aby řidič taxislužby vedl záznam o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku. Takového jednání se však v praxi může dopustit pouze řidič a z tohoto pohledu dopravní úřad správně podřadil důvod pro zánik spolehlivosti pod ust. § 9 odst. 3 písm. e) zákona o dopravě.

V replice k vyjádření žalovaného k žalobě ze dne 23.8.2012 žalobce pouze setrvává na svých tvrzeních.

Ze správního spisu vyplývají pro rozhodnutí následující podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím ze dne 9.1.2012, č.j. MHMP 26624/2012 uložil dopravní úřad žalobci jako provozovateli taxislužby (když žalobce byl současně řidičem) pokutu ve výši 10.000,-Kč za porušení § 3 odst. 3 zákona o dopravě, v návaznosti na § 1 odst. 1 prováděcí vyhlášky č. 478/2000Sb., neboť při provozování taxislužby vozidlem Citroen, SPZ:X, řidič nevedl dne 7.9.2011 záznamy o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku. Rovněž mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč. Dopravní úřad své rozhodnutí řádně odůvodnil, uvedl jaké skutečnosti ho vedly ke stanovení výše pokuty i k jakým polehčujícím okolnostem při jejím stanovení přihlédl. V závěru odůvodnění rozhodnutí pak uvedl, že ve smyslu ust. § 9 odst. 3 písm. e) zákona o dopravě, se žalobce stává dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí osobou nespolehlivou, neboť jako řidič taxislužby nevedl záznamy o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku a tím přestane splňovat jednu ze základních podmínek pro výkon práce řidiče taxislužby v ust. § 9 odst. 2 písm. e) zákona o dopravě.

V odvolání proti tomuto rozhodnutí dopravního úřadu doručenému dopravnímu úřadu dne 14.2.2012 žalobce uvedl, že uznává své pochybení a uloženou pokutu i náklady řízení zaplatí, v ostatním namítl shodně jako později v žalobě a jejím doplnění.

Žalovaný dne 12.3.2012 odvolání žalobce jako opožděné zamítl. Nad rámec pak k námitce žalobce upřesnil, že vznik nespolehlivosti řidiče taxislužby vzniká coby důsledek jeho protiprávního jednání automaticky. Ztráta spolehlivosti pak musí být vždy vztažena k osobě, která se protiprávního jednání dopustila. Provozovatel taxislužby se v daném případě uvedeného protiprávního jednání dopustil v pozici řidiče, který má fakticky předmětný záznam vést. Bylo proto na místě posuzovat vznik nespolehlivosti podle ust. § 9 odst. 3 písm. e) zákona o dopravě, neboť účastník řízení zanedbal svou povinnost řidiče, pro kterou mu byla následně coby provozovateli taxislužby uložena sankce.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Ve věci nebylo nařizováno jednání, neboť s tím účastníci mlčky vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

K námitkám uplatněným žalobcem v podané žalobě soud předně poukazuje na skutečnost, že se žalobce podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo jeho odvolání proti rozhodnutí o uložení pokuty za správní delikt zamítnuto jako opožděné. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozhodnutí ze dne 27.11.2008, č.j.: 2 As 53/2007, blíže viz www.nssoud.cz) rozhodnutí, jímž správní orgán zamítl odvolání jako opožděné, soud přezkoumá pouze z hlediska, zda bylo toto odvolání důvodně zamítnuto jako opožděné či nikoliv, tedy zda odvolatel byl či nebyl zkrácen na svém veřejném subjektivním právu na přezkoumání rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Z výše uvedeného vyplývá, že rámec soudního přezkumu rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání pro opožděnost, tvoří pouze skutečnost, zda bylo odvolání podáno včas, či nikoliv.

V projednávaném případě bylo rozhodnutí dopravního úřadu ze dne 9.1.2012, č.j. MHMP 26624/2012 převzato žalobcem u provozovatele poštovních služeb dne 30.1.2012. Předmětná písemnost však byla připravena k vyzvednutí již dne 13.1.2012. Podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu, jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty. V tomto případě se tedy daná písemnost považuje za doručenou již dnem 23.1.2012. Zákon o dopravě nestanoví zvláštní lhůtu pro podání odvolání, platí tedy obecná patnáctidenní lhůta poté, kdy bylo rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu oznámeno doručení jeho písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem (§ 83 odst. 1 správního řádu). Posledním dnem pro podání odvolání tak v případě žalobce byl den 7.2.2012. Žalobce však odvolání učinil až dne 14.2.2012, tudíž po zákonné lhůtě. Ostatně sám žalobce opožděnost v žalobě ani v dalších svých vyjádření nespornuje, pouze vysvětluje, proč k ní došlo. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že žalovaný nepochybil, jestliže odvolání žalobce podle ust. § 92 odst. 1 správního řádu zamítl jako opožděné.

K námitce žalobce, že část odůvodnění rozhodnutí o ztrátě spolehlivosti je nezákonná, neboť dopravní úřad nesprávně použil ust. § 9 odst. 3 písm. e) zákona o dopravě (který se však vztahuje na řidiče – zaměstnance), namísto správního písm. d) téhož ust. zákona, když žalobce je dopravce, OSVČ a nikoliv zaměstnanec, soud uvádí předně, že tato část odůvodnění byla uvedena nad rámec předmětu řízení, v němž byl žalobce sankciován jakožto

provozovatel taxislužby, neboť nezajistil, aby řidič (jímž byl současně sám žalobce) taxislužby vedl záznam o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku. Shora uvedeného jednání se v praxi může dopustit pouze řidič. Žalobce jako řidič tedy nevedl řádně zákonem požadované záznamy, ačkoliv tak činit měl a této povinnosti si měl být vědom tím spíše, že byl zároveň i provozovatelem taxislužby, tzn. podnikatelem v tomto oboru. Dopravní úřad správně rozlišil mezi jednáním žalobce jako řidiče a jednáním jako provozovatele a důvod pro zánik spolehlivosti podřadil pod ust. § 9 odst. 3 písm. e) zákona o dopravě. Jak žalovaný správně poznamenal ve vyjádření k žalobě, odvolání toliko proti důvodům rozhodnutí, stejně tak jako i žaloba toliko proti odůvodnění rozhodnutí nejsou přípustné, navíc v daném případě napadaný odstavec odůvodnění rozhodnutí dopravního úřadu, potažmo žalovaného, vyslovený nad rámec předmětu řízení obsahuje informaci o důsledku, který pro řidiče taxislužby nastává ze zákona, pakliže se dopustil jednání, za které byla provozovateli taxislužby pravomocně uložena sankce, a to za porušení právního předpisu souvisejícího právě s provozováním tohoto druhu silniční dopravy. Pro provozovatele taxislužby v takovém případě to znamená, že tuto službu může poskytovat, ale faktický výkon může pro něho provádět jen jiný řidič, jiná osoba, která je spolehlivá. Je totiž jako provozovatel taxislužby povinen zajistit, aby práci řidiče vykonávala osoba spolehlivá (§ 9 odst. 2 písm. e) ve znění platném do 31.5.2012). Rozdíl od ust. § 9 odst. 3 písm.d) zákona o dopravě tak spočívá v tom, že podle tohoto ustanovení se nespolehlivou osobou stává sám provozovatel, avšak až při splnění podmínky, že se v posledních třech letech opakovaně dopustil jednání, za které byl pravomocně jako provozovatel sankcionován za porušení zákona o dopravě; tento provozovatel se stává nespolehlivou osobou tedy až poté, kdy je mu pravomocně podruhé uložena sankce za porušení zákona o dopravě jako provozovateli silniční dopravy, a druhého porušení se dopustí, ačkoliv již byl předtím pravomocně sankcí postižen; vždy v případě takového provozovatele (dopravce) jde o postih za zaviněné jeho jednání. Je-li dopravce a řidič tatáž osoba, je zřejmé, že jde vždy o jeho jednání, tedy jednání samotného dopravce (provozovatele dopravy, zde provozovatele taxislužby). Oba správní orgány proto správně zdůraznily, že se osobou nespolehlivou v daném případě stal žalobce jako řidič taxislužby podle § 9 odst. 3 písm.e) zákona o dopravě, nikoli žalobce v postavení provozovatele taxislužby dle § 9 odst. 3 písm.d) téhož zákona.

Námítku žalobce, že žalovaný měl posoudit jeho odvolání jako podnět k přezkumnému řízení, popř. návrh na obnovu řízení soud neshledal důvodnou. Závěr, zda jsou dány předpoklady pro přezkum v přezkumném řízení, je-li vyjádřen v odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost, nepodléhá soudnímu přezkumu, tato úvaha totiž netvoří důvod, na němž bylo rozhodnutí postaveno. V daném případě nebyly dány předpoklady pro přezkum v přezkumném správním řízení, neboť v odvolání podaném opožděně nebylo rozhodnutí dopravního úřadu napadeno pro rozpor se zákonem ve vztahu k meritu věci, tzn. k předmětu řízení, který se odrážel ve výroku rozhodnutí o uložení sankce za správní delikt. Naopak žalobce uznal, že se vytýkaného jednání dopustil a uloženou pokutu zaplatí. Jím namítaný rozpor se zákonem jak již uvedeno se týkal sdělení dopravního úřadu vysloveného v odůvodnění nad rámec o důsledcích plynoucích ze zákona o dopravě pro řidiče taxislužby. Tato informace vůbec netvoří důvod, na němž by bylo založeno rozhodnutí o uložení sankce ani rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného, proto nebyly ani dány předpoklady pro přezkumné řízení. Soud s žalobcem nesouhlasí ani ohledně údajného nedostatečného posouzení možnosti obnovy řízení žalovaným, neboť v ust. § 100 odst. 1 správního řádu taxativně vymezené důvody obnovy řízení žalobce ani netvrdí a s ohledem na dané skutkové okolnosti případu ani z ničeho nevyplývají. Formálně žalobcem namítanému pochybení, že se měl žalovaný zabývat opožděným odvoláním, zda event. splňuje podmínky pro návrh na přezkum nebo návrh na obnovu řízení soud proto nepřisvědčil.

Z důvodu rozvedených shora tedy soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci neměl úspěch a úspěšnému žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. června 2013

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu